

HERKES KENDİ ÖLÜSÜNE AĞLAR

Bir zamanlar Osmaniye’de yaşayan benden altı yaş büyük Hamza Ekrem adında bir abi vardı, siyah pantolon, siyah gömlek giyerdi. Ben ortaokulda o ise Endüstri Meslek Lisesi son sınıfta okuyordu. Akşamları eve dönerken koltuğunun altında bir tomar gazete olurdu. Bir de postacımız vardı, Hazma Ekrem’e çalışan.

Bıyıklarım henüz terlemeye başlamıştı, Kelebek Gazetesi alıyordum, çünkü bu gazetenin orta sayfalarında bir yerde “Ümit Yaşar Oğuzcan’ın Seçtiği Sizin Şiirleriniz” köşesi vardı ve Hamza abinin şiirleri burada yayınlanırdı. Bir gün Hamza abinin yanına gittim ve şiir yazacağımı söyledim. O da bana konular verdi şu, şu konular üzerinde şiirler yazacaksın dedi. Ben ha bire şiir yazıyordum ama onun şiirlerine yakın bir şiir yazamıyordum. Ne yazsam güzel olmuş devam et diyordu. Bir gün Osmaniye’de mahalli bir gazetede şiirim yayınlandı böylece şiire bulaşmış oldum.

Yıllar yılları kovaladı, yazmadığım gazete dergi kalmadı. Lise ikinci sınıftayken benim de şiirlerim Kelebek Gazetesinde yayınlanmaya başladı. Şiirlerin yayınlanmasına Ümit Yaşar Oğuzcan karar veriyorsa ben de artık Türkiye’nin sayılı şairlerinden birisi oldum diye kasım kasım kasılmaya başladım. Bu gazla 1980 yılında Hüzünlerin Düğünü kitabımı yayınladım. 1982 yılında Osmaniye’de 13 şair arkadaşla şiir sergisi açtık, sonra askere gittim. Askerden gelince gaz kesmeden bu 13 arkadaşlardan bazıları ile birlikte Güneysu Kültür Sanat Edebiyat dergisini çıkarmaya başladık. Bu arkadaşlardan birisi de Bestami Yazgan’dı. Birbirimizin şiirlerine güzel olmuş diye diye bir süre yürüdük. Bir gün Bestami Yazgan’ın evinde Sezai Karakoç’un Hızır ile Kırk Saat’ini gördüm. Bir kez okuyup kaldırıp bir kenara attım, birkaç yıl sonra tekrar okuduğumda şiir diye yazdıklarımın saçmalık olduğunu görmeye başladım ve başladım okumaya. Bir yandan okuyor, bir yandan yazdıklarımda şiir kıvrımları oluşmaya başladığını gördüm.

Güneysu hem benim hem Bestami Yazgan’ın çiraklığı ve kalfalığını yaptı. Güneysu Türk Edebiyatı dergisine kafa tutacak seviyeye gelmişti. Dergiyi, Bestami bey bir tarafa, ben bir tarafa çekmeye çalışıyorduk. Artık ikimiz de yavaş yavaş kendi mecramızı bulmaya başlamıştık. Ben dergiyi Sezai Karakoç düşünce ekolüne kaydırmaya çalışıyorum, Bestami Bey, milliyetçi muhafazakâr çizgide kalması için uğraş veriyordu. Baktım dostluğumuza helal gelecek oturup durum değerlendirmesi yaptık, gönlü istemeye istemeye bana izin verdi ve ben 45. sayıda Güneysu’dan ayrıldım. Birbirimize sarıldık, ağlamamak için kendimizi zor tuttuk ve ben merdivenlerden aşağıya doğru inerken elimde bölüştüğümüz kaynamış mısırın tanelerini avuçlarıma, boncuk boncuk gözyaşlarımı yüzüme döküyordum. Ne zaman çarşıya çıksam ayağımın bir teki çarşıda bir teki Güneysu’nun bürosunda olmak istedi. Üç beş ay kendime gelemedim ve bir gün kendi kendime biz düşman değiliz deyip Güneysu’nun bürosuna gittim. Her gidişimde elinden ekmeği alınmış öksüz çocuk gibi oldum. Gitmesem Bestami Bey kendisine küstüğümü sanacak, gitsem derginin gidişatı içimi burkuyordu. Anlaşılan dergi yapacağını yapmış, kapanışa doğru yol alıyordu ve öyle de oldu. Kör topal iki yıl daha devam etti. Dostluğumuzdan tanıştığımız günden bu güne bir şey kaybetmedik ama o ayrılırken yediğim mısırı ve gözyaşlarımı hâlâ unutamıyorum...

Yıllar yılları yine kovaladı. Cengiz Coşkun askerden dönmüş Osmaniye’de bir konfeksiyon dükkanı açmıştı. Bu arada ben memuriyete başlamıştım. Ben iş

çıkışlarında, Mehmet Durmaz da okul çıkışında ya şam tatlısı, ya sarıburma tatlı ile dükkâna damlıyor, şiir- miir sohbetleri yapıyor, bazen de galeyana gelip irticalen şiirler söylüyorduk. Günler böyle gelip geçerken nasıl olduysa birden bire dergi çıkarma fikri oluştu. Parasını üçümüz karşılayacaktık ve bedava dağıtacaklık üstelik bu sadece şiir dergisi olacaktı. Kırığı Şiir Dergisi Cengiz'in dükkânında doğdu.

Osmaniye'ye ilk ofset matbaa geldi ve ilk baskısı da Kırığı oldu. Dergi birkaç sayı basıldıktan sonra baskı fiyatını dolara endeksledi, bir müddet böyle devam ettik. Dergi ikinci yılına girerken, Ankara'da basılmaya başladı. Bu arada Cengiz Çorum'a göçtü, birkaç sayı orada basıldı, daha sonra Konya da, Kahramanmaraş'ta, İstanbul da yayın hayatına devam etti. Kırığı üçüncü yılını doldurduğunda Cengiz Coşkun İstanbul'a taşındı. Kırığı'da yazan şairler palazlanmaya başladı, şiirlerinin zekâtını verirler gibi kötü şiirlerini göndermeye ya da Kırığı'ya başka dergilere geçmek için merdiven olarak kullandılar. Güzel şiirler yayınlamayacaksak, vasat şiirlerle yola devam etmenin bir anlamı yoktu. Burhan Sakallı (kitapların formatını beğenmediğinden) hariç 11 Kırığı şairinin kitaplarını yayınladık. Her şiir kitabı bir renk ismi olacaktı, 9 arkadaş vazgeçti. Benimki, Sarı Kitap, Mehmet Aycı'nın Mor Kitap oldu. Kırığın vaktini tamamladığı, ya da soluklanmak düşüncesiyle yayına ara vereceğimizi duyurduk. Dostlarımızın candan olanları maddi sıkıntı yüzünden kapanacaksa her biri bir sayıyı üstlenmek istedi, oysa maddi sıkıntımız yoktu, kendimizi dinlendirmek gerektiğine inandık. Bu arada dergi Konya'da basılıyordu. Dergiyi Burhan Sakallı'ya gönderiyorduk o orada dizgisini yaptırıyor, tashihini yapıyor ve bastırıp bize otobüs ile gönderiyordu.

Sarı, hüzün rengi derlerdi de inanmazdım. İlk Şiir Kitabımın adı Hüzünlerin Düğünü, Külüngün Taşlara Çizdiği Nakış, Sarı Kitap derken Kırığı'nın 27. sayısı yani veda sayısı da hüzün rengi oldu. Konya'dan Gaziantep'e giden otobüs Osmaniye'de bir benzin istasyonunda duruyor ve ben sabah ezanıyla birlikte gidip mobiletle dergiyi alıp Kırığı'nın bürosuna getiriyordum. Bu otobüsü son bekleyişim mi olacaktı. Olan oldu işte. Dergiyi alıp büroya getirinceye kadar sırtımın teri ve yorgunluktan başka derdim yoktu. Büro'nun yanında bulunan Ulu Cami'de sabah namazını kılıp tekrar büroya çıkarken içime bir ateş yürümeye başladı. Kapıyı açtığımda gözlerim bulutlanmaya başladı. Paketleri açıp dergiyi görmek istedim ellerim titredi vazgeçtim. Kapıyı kapattığım gibi Osmaniye sokaklarına vurdum kendimi. O gün boyunca elim ne bir işe vardı ne de kendime gelebildim. Arkadaşları arayıp dergiyi postalamalarını söyledim. Üç beş gün sonra ancak büroya gidebildim. Dergiyi elime alıp önce kokladım sonra öpüp okumaya başladım. İçime öyle bir hüzün çöktü ki sanki 27 sayının şairleri derginin bürosunda oturuyor da ben onlarla vedalaşıyorum gibi efkar barometrem yükseldi. Kırığı'nın bürosu Osmaniye'nin kültür merkezi gibi çalışıyordu ve burayı kapatmak olmadı. Öyle de oldu.

Bitti mi? Bitmedi. Aradan bir yıl geçti, bu arada Cengiz Coşkun İstanbul'a taşındı. Taşınırken bilerek vedalaşmadım çünkü Kırığı'dan sonra bu ayrılık da zor gelecekti. Vedalaşmaktansa hiç gitmemiş gibi kabullenerek kendimi teselli ettim. Tabiri caizse Şems'in Konyayı terk etmesi nasıl bir şeyse benim için de Cengiz'in ayrılışı o oldu... Kırığı şairleri sanki öksüz kalmıştı, ya bizi gaza getirdiler ya da gerçekten öksüz kaldılar. Kırığı Şiir Dergisinden ziyade sağlam dostlukların temellerinin atıldığı bir dostluk köprüsüydü. Kimsenin kimseden cisim olarak ayrıcalığı üstünlüğü yoktu. 28. sayı ile tekrar yayın hayatına döndük. Bu sefer salt şiir

dergisi değildik. 28. sayı 10 gün içinde kitapçılarda yok sattı. İkinci baskı yaptı. Cengiz'in İstanbul'da olması, Mehmet Durmaz'ın derslerinin ağırlaşması elbette bir takım sıkıntıları tek başıma omuzlamam gerekiyordu. Bana göre dergi güzel gidiyordu, ama Cengiz zor beğenen bir insandı. Osmaniye ye geldiği bir günde “Kırağı artık bensiz yoluna devam etsin” deyince neye uğradığımı şaşırđım. Neler söylediysem ikna edemedim. Mehmet Durmaz ile konuyu paylaştım o da işlerinin yoğunluğundan dolayı tek başıma çıkarırsam çıkarmamı söyledi. Anlaşılan saç ayağının ikisi sırtüstü yatacağı. Yola birlikte çıkmış, güzellikler paylaşmış, on binlerce insana ulaşmış, binlerce insanla yazışarak yüreklerinin bir yerlerine Kırağı imzasını atmıştık. Şiirlerinin üzerinde günlerce kafa patlattıklarımız ve bire bir mektup yazmak zorunda kaldığım arkadaşlar şimdilerde kelli felli şair, yazar, sanatçı oldular. Olsunlar kıskananlar çatlasın da, da'sı var işte... 36. Sayı ile Yorgun Adamların Koşusu Burada Bitiyor dedik ve bu sefer ara vermeden 36 sayı Kırağı, 11 Adet şiir kitabı yayını ile kulvardan çekildik.

Bitti mi? Yine bitmedi. Eskişehir'de Ardiç Kültür Sanat Edebiyat Dergisi'ni çıkarmaya başladık. İstiyorduk ki kıyıda köşede gizlenen kendilerini unutturmaya çalışan şairler yazarlar yeniden evlerinden dışarıya çıksınlar, Ruhsuz, kimliksiz, kendini arayan bu şehirde edebiyat adına bir meşale yakalım dedik. Yaktık ama baktık ki kendi etrafımıza ışığımız ulaşmıyor, herkes ne yazarsa yazsın, çözüne, çöpüne bakmadan istediği dergide yayınlanıyor dolayısıyla bize gelen yazı ve şiirler de diğer dergilerdeki şiirlerden farklı değil. Ardiçta yaklaşık 8-10 güzel şiir yayınlatabildik. Kendi kendimizi avutmanın da bir faydası yoktu. Sessiz sedasız başladığımız Ardiç yolculuğu da 17. sayı sonunda bitti.

Bitti mi? Evet bitti.

Doğru yalan söyle, gerçekten bitti mi? Biter mi Hüseyim, Osmaniye'deki Güneysu ve Kırağı bürolarında başkaları da otursa ben hala gönlümle oralarda oturup kalkıyorum. Yola çıktığında bu çocuk bakalım neler yapacak diye Sühan'ın gidişatına baktılar sonra da Sühan'da yazmak için birbirleriyle yarış ettiler. İyi de ettiler. Bu arada yarası olanlar için gocunacak zamanlar da gelecek merak etmesinler. Derginin tüm masraflarını karşılayayım, gönder burada bastırabilirim, ben Sühansız yaşayamam diyenler elbette olacak. Sen dahi Sühansız yaşamaya alışacaksın. Ama Sühan'da yazıp palazlananlar ya da sana abi diyenler yarın hişt Hüseyin diyecekler şimdiden bilmende fayda var diye düşünüyorum.

Evet dergilere de biçilen bir ömür var. Sen gözlerini bozma pahasına Sühan ile yoldaşlık ettin. Ben senin kanatlarının tüylendiği zamanları da bilirim, kanatlandığın zamanları da. Halini Derviş Yunus'un diliyle “Bilmeyen ne bilsin bizi/ Bilenlere selam olsun” diye mi özetlemek istiyorsun.

Evet abi, benim yerime de konuşmaya başladın konuş bakalım zurnada ne çıkarsa bahtımıza.

Ne konuşmaya, ne de susmaya mecalim yok...

Artık kredi kart ekstralarınızla birlikte Sühan'ın yolunu gözlemeyeceksiniz değil mi?

Herkes kendi ölüsüne ağlar demiş miydim?

Dememiştin ya de abi nasıl oluyor da ağlanıyor.?

Sabır Hüseynim sabır, veda sayısı okurun eline ulaştığında, ağıtçılarının sesi kesildiğinde doyunca ağlarsın. Başını yaslayacak bir döz gerek olursa gözlerini kapa ve yasla yüreğini yüreğime...